

Na osnovu Amandmana LXXXII tačka b) st. 5. i 6. na Ustav Republike Srpske, člana 115. Ustava Republike Srpske i člana 60. stav 2. Zakona o Ustavnom sudu Republike Srpske („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 104/11 i 92/12), Vijeće za zaštitu vitalnog interesa Ustavnog suda Republike Srpske, na sjednici održanoj 17. avgusta 2022. godine, d o n i j e l o j e

O D L U K U

Utvrđuje se da čl. 1, 8. i 9, kao i odredbama ostalih članova Zakona o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćirilskog pisma broj: 02/1-021-571/22, koji je Narodna skupština Republike Srpske izglasala na Dvadeset drugoj redovnoj sjednici, održanoj 31. maja i 1. juna 2022. godine, nije povrijeđen vitalni nacionalni interes konstitutivnog bošnjačkog naroda.

O b r a z l o ž e n j e

Predsjedavajuća Vijeća naroda Republike Srpske dostavila je 13. jula 2022. godine Ustavnom sudu Republike Srpske - Vijeću za zaštitu vitalnog interesa (u daljem tekstu: Vijeće) akt broj: 03.1/I-427/22 od 13. jula 2022. godine kojim se, saglasno zahtjevu Kluba delegata bošnjačkog naroda u Vijeću naroda Republike Srpske, traži utvrđivanje povrede vitalnog nacionalnog interesa bošnjačkog naroda u Zakonu o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćirilskog pisma, broj: 02/1-021-571/22, koji je Narodna skupština Republike Srpske izglasala na sjednici održanoj 1. juna 2022. godine. Uz navedeni akt dostavljeni su predmetni zakon, Odluka o pokretanju postupka zaštite vitalnog nacionalnog interesa bošnjačkog naroda broj: 03.2-5-176/22 od 10. juna 2022. godine sa obrazloženjem, te Amandmani sa obrazloženjem broj: 03.2-5-176/22-1, od 17. juna 2022. godine.

U aktu predsjedavajuće Vijeća naroda se navodi da je Narodna skupština Republike Srpske na Dvadeset drugoj redovnoj sjednici, održanoj 1. juna 2022. godine, izglasala Zakon o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćirilskog pisma, broj: 02/1-021-571/22, te je, saglasno Amandmanu LXXXII na Ustav Republike Srpske, ovaj zakon dostavljen na razmatranje Vijeću naroda Republike Srpske. Klub delegata bošnjačkog naroda je pomenutim aktom odlučio da pokrene proceduru zaštite vitalnog nacionalnog interesa bošnjačkog naroda, jer smatra da je tim zakonom povrijeđen vitalni nacionalni interes ovog naroda. S obzirom na to da Vijeće naroda Republike Srpske nije postiglo saglasnost svih klubova povodom predmetnog zakona, kao ni Zajednička komisija Narodne skupštine i Vijeća naroda, pitanje je proslijeđeno Ustavnom sudu Republike Srpske – Vijeću za zaštitu vitalnog interesa da odluči da li je Zakonom o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćirilskog pisma povrijeđen vitalni nacionalni interes bošnjačkog naroda.

Uz navedeni akt predsjedavajuće Vijeća naroda od 13. jula 2022. godine, Sudu je dostavljen izvod iz stenograma sa Dvadeset druge posebne sjednice Narodne skupštine Republike Srpske održane 31. maja i 1. juna 2022. godine (dio koji se odnosi na predmetni zakon), izvod iz stenograma sa Sedamnaeste redovne sjednice Vijeća naroda Republike Srpske održane 27. juna 2022. godine (dio koji se odnosi na pomenuti zakon), te izvod iz stenograma sa Jedanaeste sjednice Zajedničke komisije Narodne skupštine Republike Srpske i Vijeća naroda Republike Srpske, održane 13. jula 2022. godine.

Odlučujući o prihvatljivosti zahtjeva, Vijeće je rješenjem broj UV-2/22 od 20. jula 2022. godine utvrdilo da je prihvatljiv zahtjev Kluba delegata bošnjačkog naroda u Vijeću naroda Republike

Srpske za utvrđivanje povrede vitalnog nacionalnog interesa bošnjačkog naroda u Zakonu o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma, broj: 02/1-021-571/22, koji je Narodna skupština Republike Srpske izglasala na sjednici održanoj 31. maja i 1. juna 2022. godine.

Saglasno članu 50. st. 2. i 3. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Srpske ("Službeni glasnik Republike Srpske" br. 114/12, 29/13 i 90/14), Vijeće je Klubu delegata srpskog naroda u Vijeću naroda Republike Srpske, Klubu delegata hrvatskog naroda u Vijeću naroda Republike Srpske i Narodnoj skupštini Republike Srpske, 20. jula 2022. godine, dostavilo na odgovor pomenuto rješenje o prihvatljivosti zahtjeva Kluba delegata bošnjačkog naroda.

Narodna skupština Republike Srpske, Klub delegata srpskog naroda u Vijeću naroda Republike Srpske i Klub delegata hrvatskog naroda u Vijeću naroda Republike Srpske nisu dali odgovor na rješenje o prihvatljivosti zahtjeva.

Osporenim Zakonom o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma broj: 02/1-021-571/22 (u daljem tekstu: Zakon) je propisano: da se ovim zakonom uređuje sistem zaštite, očuvanja i način korišćenja jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma u Republici Srpskoj (u daljem tekstu: Republika), kao nematerijalnog kulturnog nasljeđa (član 1), da se jezikom srpskog naroda, u smislu ovog zakona, smatra standardizovan i normiran tip jezika, s ijekavskim i ekavskim književnim izgovorom, kao sredstvo i opšte dobro nacionalne kulture (član 2), da se ćirilčkim pismom, u smislu ovog zakona, smatra standardizovan tip ćirilice jezika srpskog naroda, koja predstavlja temelj kulturnog i nacionalnog identiteta (član 3), da jezik srpskog naroda i ćirilčko pismo predstavljaju nematerijalno kulturno dobro od izuzetnog značaja za Republiku (član 4), da jezik srpskog naroda i ćirilčko pismo, kao nematerijalno kulturno nasljeđe, u smislu ovog zakona, predstavljaju sredstvo i opšte dobro za Republiku, koji pružaju osjećaj identiteta i kontinuiteta srpskog naroda na način kojim se uvažava njegov integritet i štiti njegova kulturna vrijednost (član 5), da gramatički izrazi upotrijebljeni u ovom zakonu za označavanje ženskog ili muškog roda podrazumijevaju oba pola (član 6), da sistem zaštite i očuvanja jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma predstavlja: jedinstven pristup očuvanju jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma kao nematerijalnog kulturnog nasljeđa, zaštitu i očuvanje jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma kao nematerijalnog kulturnog nasljeđa i prenošenje budućim generacijama u izvornom obliku, stvaranje neophodnih uslova za očuvanje jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma kao nematerijalnog kulturnog nasljeđa i preduzimanje potrebnih mjera za jačanje svijesti o značaju njegovog korišćenja, širenje saznanja o vrijednostima i značaju jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma kao nematerijalnog kulturnog nasljeđa, podsticanje pravilnog izražavanja, poznavanja i pravilne upotrebe jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma (član 7), da jedinstven pristup očuvanju jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma kao nematerijalnog kulturnog nasljeđa podrazumijeva obavezu svih organa, organizacija i drugih pravnih lica da, prilikom korišćenja ćirilčkog pisma u pravnom prometu, koriste standardizovan oblik ćirilčkog pisma, poštujući njegov integritet i štiteći njegovu kulturnu vrijednost (član 8), da se republičkim propisima i propisima jedinica lokalne samouprave, u skladu sa posebnim zakonima, mogu ustanoviti poreske i druge administrativne olakšice za privredne i druge subjekte koji u svom poslovanju, odnosno u obavljanju svoje djelatnosti odluče da koriste ćirilčko pismo, što uključuje i korišćenje ćirilčkog pisma u elektronskim medijima i prilikom izdavanja štampanih javnih glasila (član 9), da se društvena briga

o zaštiti i očuvanju jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma naročito ogleđa u: promovisanju, očuvanju, njegovanju i obaveznoj primjeni norme standardizovanog jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma, očuvanju i širenju poštovanja za dijalekte u njihovoj specifičnoj funkcionalnoj upotrebi, podršci proučavanju i afirmaciji srpskog pisanog nasljeđa i njegovoj zaštiti od prisvajanja i falsifikovanja, podršci zaštiti i očuvanju jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma u zemlji i inostranstvu, da se o normiranju, njegovanju, unapređenju i zaštiti jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma brine Savjet za standardizaciju jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma (u daljem tekstu: Savjet), u saradnji sa drugim kulturnim, naučnim i obrazovnim institucijama i ustanovama, da Vlada Republike Srpske, na prijedlog ministarstva nadležnog za poslove kulture, imenuje Savjet, na period od četiri godine, da Savjet broji sedam članova, od kojih su najmanje dva člana predstavnici Odbora za standardizaciju srpskog jezika (član 10), da Savjet u svom radu: analizira i daje mišljenja o stanju jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma, daje sugestije u kreiranju i sprovođenju sistema zaštite i očuvanja jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma, daje prijedloge za razvoj i unapređenje stanja jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma, daje sugestije i prijedloge za unapređenje drugih pitanja u oblasti zaštite, očuvanja i korišćenja jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma, podnosi izvještaj o radu Vladi Republike Srpske (član 11), da upravni nadzor nad sprovođenjem ovog zakona vrši Ministarstvo prosvjete i kulture, da inspekcijski nadzor nad primjenom ovog zakona vrši Republička uprava za inspekcijske poslove putem nadležnih inspektora (član 12), da će se novčanom kaznom od 1.000 KM do 5.000 KM kazniti za prekršaj organ, organizacija i drugo pravno lice ukoliko prilikom korišćenja ćirilčkog pisma u pravnom prometu postupa suprotno članu 8. ovog zakona (član 13), da ovaj zakon stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u „Službenom glasniku Republike Srpske“ (član 14).

U postupku odlučivanja u meritumu, tj. ocjenjivanja da li je osporenim Zakonom o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćirilčkog pisma došlo do povrede vitalnog nacionalnog interesa bošnjačkog naroda, Vijeće je imalo u vidu odredbe Ustava u odnosu na koje Klub delegata bošnjačkog naroda u Vijeću naroda Republike Srpske osporava Zakon, kao i odredbe Ustava koje su prema ocjeni Vijeća od značaja za ovaj postupak. S tim u vezi, Vijeće je uzelo u obzir: da prema stavu 4. Amandmana LXVII na Ustav, kojim je zamijenjen član 1. Ustava, koji je zamijenjen Amandmanom XLIV na Ustav, Srbi, Bošnjaci i Hrvati, kao konstitutivni narodi, ostali i građani, ravnopravno i bez diskriminacije učestvuju u vršenju vlasti u Republici Srpskoj, da su službeni jezici Republike Srpske: jezik srpskog naroda, jezik bošnjačkog naroda i jezik hrvatskog naroda, a službena pisma ćirilica i latinica (Amandman LXXI na Ustav kojim je zamijenjen stav 1. člana 7. Ustava), da su građani Republike ravnopravni u slobodama, pravima i dužnostima, jednaki pred zakonom i uživaju istu pravnu zaštitu bez obzira na rasu, pol, jezik, nacionalnu pripadnost, vjeroispovijest, socijalno porijeklo, rođenje, obrazovanje, imovno stanje, političko i drugo uvjerenje, društveni položaj ili drugo lično svojstvo (član 10. Ustava), da se građaninu garantuje sloboda izražavanja nacionalne pripadnosti i kulture i pravo upotrebe svog jezika i pisma (član 34. stav 1. Ustava), da Republika uređuje i obezbjeđuje, između ostalog, ostvarivanje i zaštitu ljudskih prava i sloboda, pravni položaj preduzeća i drugih organizacija, obrazovanje, kulturu i zaštitu kulturnih dobara (tač. 5, 6. i 12. Amandmana XXXII na Ustav Republike Srpske, kojim je zamijenjen član 68. Ustava), da Narodna skupština donosi zakone, druge propise i opšte akte (član 70. stav 1. tačka 2. Ustava).

Takođe, Vijeće je imalo u vidu član 5. stav 1. alineja 2. Ustava, prema kome se ustavno uređenje Republike temelji na obezbjeđivanju nacionalnih ravnopravnosti i zaštiti vitalnih nacionalnih interesa konstitutivnih naroda. Pored toga, Vijeće je uzelo u obzir da je zaštita vitalnih nacionalnih interesa konstitutivnih naroda utvrđena članom 70. Ustava, koji je dopunjen Amandmanom LXXVII na Ustav Republike Srpske, kao princip zaštite određenog kruga kolektivnih prava, kao što su ostvarivanje prava konstitutivnih naroda da budu adekvatno zastupljeni u zakonodavnim, izvršnim i pravosudnim organima vlasti, identitet jednog konstitutivnog naroda, ustavni amandmani, organizacija organa javne vlasti, jednaka prava u procesu donošenja odluka, obrazovanje, vjeroispovijest, jezik, njegovanje kulture, tradicije i kulturno nasljeđe, teritorijalna organizacija, sistem javnog informisanja i druga pitanja koja bi se tretirala kao pitanja od vitalnog nacionalnog interesa ukoliko tako smatraju 2/3 jednog od klubova delegata konstitutivnih naroda u Vijeću naroda.

Razmatrajući predmetni zahtjev Vijeće je konstatovalo da je u Obrazloženju Odluke o pokretanju postupka zaštite vitalnog nacionalnog interesa bošnjačkog naroda i u Obrazloženju koje je dostavljeno uz Amandmane na Zakon, a za koje je naznačeno da se odnosi i na predmetnu odluku, navedeno: da se država Bosna i Hercegovina, kao jedna od odrednica bošnjačkog identiteta, Zakonom o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma, napada i negira, stavljajući u povoljniji položaj jezik srpskog naroda i ćiriličko pismo u odnosu na jezike drugih konstitutivnih naroda i u odnosu na latiničko pismo, da Klub delegata bošnjačkog naroda smatra da predloženi Zakon nije u skladu sa Ustavom i zakonima Bosne i Hercegovine, kao ni sa Ustavom Republike Srpske, da je predloženi tekst Zakona o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma identičan tekstu ranijeg zakona koji je usvojila Narodna skupština Republike Srpske (Zakon o zaštiti, očuvanju i upotrebi jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma, broj: 02/1-021-702/21), a za čije je pojedine odredbe Vijeće za zaštitu vitalnog interesa ovog suda utvrdilo da vrijeđaju vitalni interes bošnjačkog i hrvatskog naroda, da Zakon o upotrebi srpskog jezika u javnom životu i zaštiti i očuvanju ćiriličkog pisma, koji je na snazi u Republici Srbiji, sadrži norme koje štite nacionalne manjine i osiguravaju ravnopravnu upotrebu njihovog pisma i jezika, da je predlagač Zakona, budući da istim propisuje samo zaštitu i upotrebu jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma, previdio da Republika Srpska nije samo entitet srpskog naroda, te kako se navodi, jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma, već entitet ravnopravnih konstitutivnih naroda i ostalih, koji ustavnim normom osigurava ravnopravnost ne samo naroda, već i jezika i pisma, da pominjani zakon koji je na snazi u Republici Srbiji ne isključuje upotrebu i jezika i pisma nacionalnih manjina istovremeno sa srpskim jezikom i ćiriličkim pismom, te da je stoga nejasno zašto slična odredba ne postoji u odgovarajućem zakonu Republike Srpske, da je i predloženim zakonom Republike Srpske potrebno osigurati da njegova primjena ne isključuje upotrebu jezika i pisma na način definisan Ustavom (čl. 7. i 34. Ustava), ali i osigurati da isti ne omogućuje supremaciju jednog jezika i pisma u odnosu na ostale, da je član 8. Zakona nekompatibilan sa Ustavom jer propisuje upotrebu standardizovanog oblika ćiriličkog pisma koji propisuje Savjet za standardizaciju jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma, zbog čega je ćirilicu, koja je dio identiteta bošnjačkog naroda, moguće koristiti samo onako kako je ona definisana u jeziku srpskog naroda, a standardizacija jednog jezika se ne može nametati drugom jeziku bez obzira na to da li je to pismo u stalnoj upotrebi u tom jeziku ili ne, da član 9. predloženog zakona, koji predviđa poreske i

administrativne olakšice prilikom upotrebe ćirilice, stavlja u povoljniji položaj ćiriličko pismo, te privredne subjekte koji koriste ćirilicu, dok odgovarajući zakon u Republici Srbiji predviđa mogućnost da se iste poreske i druge administrativne olakšice predvide i za pisma i jezike nacionalnih manjina. S obzirom na izloženo zaključuje se da se predloženim zakonom favorizuje jezik samo jednog naroda, te da se krše Ustavom garantovana elementarna prava, kao i prava konstitutivnih naroda, te se ističe da, ukoliko predloženi amandmani ne budu usvojeni, Klub delegata bošnjačkog naroda Zakon osporava u cjelini.

Razmatrajući navedeni zahtjev Vijeće je utvrdilo da je u nadležnosti Narodne skupštine Republike Srpske da zakonom uredi sistem zaštite, očuvanja i način korišćenja jezika i pisma u Republici Srpskoj, pa tako i jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma, kao nematerijalnog kulturnog dobra od izuzetnog značaja za Republiku, kao i da propiše druga pitanja u vezi sa ovim.

Vijeće je isto tako utvrdilo da je legitimno pravo svakog konstitutivnog naroda u Republici Srpskoj da kroz zakonodavne mehanizme očuva svoju tradiciju, vjerski i nacionalni identitet. S obzirom na to da je smisao prava na očuvanje posebnosti, u obezbjeđenju garancija očuvanja nacionalnog identiteta pripadnika konstitutivnih naroda, to sva tri konstitutivna naroda, na Ustavom utvrđen način i pod jednakim uslovima, ostvaruju svoja prava, slobode i obaveze.

Na osnovu navedenih ustavnih odredaba, osporenog zakona, te predmetnog zahtjeva, Vijeće je utvrdilo da navodi iz obrazloženja Kluba delegata bošnjačkog naroda ne ukazuju na povredu nijednog prava iz okvira zaštite vitalnog nacionalnog interesa bilo kojeg konstitutivnog naroda posebno, koji su utvrđeni članom 70. Ustava, koji je dopunjen Amandmanom LXXVII na Ustav Republike Srpske.

Vijeće je imalo u vidu da je ranije utvrdilo da činjenica što se zakonodavac opredijelio da zakonom uredi određeno nematerijalno kulturno nasljeđe sa kojim se u potpunosti identifikuje jedan od konstitutivnih naroda, te što je propustio da istovremeno i u okviru jedinstvenog zakonskog rješenja, uredi i odgovarajuće nematerijalno kulturno nasljeđe sa kojim se identifikuju druga dva konstitutivna naroda, ne predstavlja, samo po sebi, povredu vitalnog nacionalnog interesa tih naroda. Takođe, Vijeće je utvrdilo da obim propisivanja, kao i dinamika postupanja zakonodavca u zaštiti nematerijalnog kulturnog nasljeđa samo po sebi ne dovodi konstitutivne narode Republike Srpske u neravnopravan položaj, već to može biti rezultat materijalnopravnog aspekta regulisanja koje mora udovoljavati principima iz člana 5. stav 1. alineja 2. Ustava (Odluka ovog vijeća broj UV-3/21 („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 107/21).

Imajući u vidu izloženo, Vijeće je ocijenilo da su neosnovani navodi Kluba delegata bošnjačkog naroda prema kojima je zakonodavac propisujući „samo zaštitu i upotrebu jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma previdio da Republika Srpska nije samo entitet srpskog naroda, jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma, već entitet ravnopravnih konstitutivnih naroda i ostalih, koji ustavnom normom osigurava ravnopravnost ne samo naroda, već i jezika i pisma“.

Predmet uređivanja ovog zakona se odnosi na ćiriličko pismo u okviru njegovog korišćenja u jeziku srpskog naroda (član 3. Zakona). Članom 5. Zakona se uređuje pojam jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma (u smislu člana 3. ovog zakona) kao nematerijalnog kulturnog nasljeđa, te utvrđuje da oni predstavljaju sredstvo i opšte dobro za Republiku, kao i da pružaju osjećaj identiteta i kontinuiteta srpskog naroda.

S obzirom na to da predmetni zakon uređuje upotrebu ćiriličkog pisma, samo i isključivo u oviru

njegovog korišćenja u jeziku srpskog naroda, a ne i u jezicima drugih konstitutivnih naroda, nisu osnovani navodi prema kojima ovaj zakon nameće standardizaciju jezika srpskog naroda i ćiriličkog pisma bošnjačkom narodu i njegovom jeziku. Osporeni zakon ne isključuje pravo ovom ili nekom drugom narodu da u okviru svog jezika standardizuje, između ostalog, i upotrebu ćiriličkog pisma.

Imajući u vidu izloženo, Vijeće je utvrdilo da nisu osnovani ni navodi Kluba delegata bošnjačkog naroda prema kojima je, u skladu sa članom 8. Zakona, ćirilicu „koja je dio identiteta bošnjačkog naroda, moguće koristiti samo onako kako je ona definisana u jeziku srpskog naroda“.

Prema stanovištu Vijeća, predmetna zakonska odredba, u suštini, utvrđuje obavezu pravopisne ujednačenosti pri upotrebi ovog pisma, te ne daje prednost nijednom narodu, pa tako ni srpskom, već se jednako odnosi na sve građane Republike Srpske.

Takođe, Vijeće je ocijenilo da se uslovi koje, u smislu člana 9. Zakona, moraju ispunjavati njegovi adresati ne mogu dovesti u vezu sa Ustavom utvrđenim institutom zaštite vitalnog nacionalnog interesa, jer se jednako odnose na sve građane, zbog čega nijedan konstitutivni narod ovakvim propisivanjem nije doveden u neravnopravan položaj u uživanju prava zajemčenih Ustavom.

Navodi Kluba delegata bošnjačkog naroda prema kojima je osporenim zakonom isključena upotreba jezika i pisma na način utvrđen odredbama čl. 7. i 34. Ustava, kao i navodi kojima se u ostatku zahtjeva osporava saglasnost predmetnog zakona sa Ustavom, prema stanovištu Vijeća, postavljaju pitanje ocjene ustavnosti predmetnog zakona, što ne može biti predmet odlučivanja pred Vijećem za zaštitu vitalnog interesa Ustavnog suda Republike Srpske.

Vijeće, takođe, ukazuje na to da zahtjev za zaštitu vitalnog nacionalnog interesa ovo vijeće može ocjenjivati samo u odnosu na odredbe Ustava Republike Srpske kojima su definisani vitalni nacionalni interesi konstitutivnih naroda, kao i postupak pred ovim vijećem za njegovu zaštitu, zbog čega ukazivanje podnosioca zahtjeva na neusaglašenost osporenog zakona sa Ustavom Bosne i Hercegovine, te neodređenim brojem zakona Bosne i Hercegovine, kao i ukazivanje na propisivanje iz Zakona o upotrebi srpskog jezika u javnom životu i zaštiti i očuvanju ćiriličkog pisma koji je na snazi u Republici Srbiji, u smislu potrebe usvajanja jednakih ili sličnih rješenja i u osporenom zakonu, nije od značaja za odlučivanje u ovom predmetu.

Na osnovu izloženog Vijeće je odlučilo kao u izreci ove odluke.

Ovu odluku Vijeće za zaštitu vitalnog interesa donijelo je većinom glasova, u sastavu: predsjedavajući Vojin Bojanić, predsjednik Ustavnog suda mr Džerard Selman i sudije: Milenko Arapović, Amor Bukić, Zlatko Kulenović, prof. dr Ivanka Marković i prof. dr Marko Rajčević.

Broj: UV-2/22
17. avgusta 2022. godine

PREDSJEDAVAJUĆI
Vijeća za zaštitu vitalnog
interesa
Ustavnog suda Republike
Srpske
Amor Bukić s.r.